

dine fıkıh âlimleri arasında önemli bir yeri bulunan ve rivayetleri *Kütüb-i Sitteler*'de yer alan Atâ, aynı zamanda çok hadis rivayet edenlerden olup güvenilirliği konusunda İbn Maîn, Ebû Zür'a, Nesâî, İbn Hibbân ve diğer hadis âlim ve münekkitleri ittifak etmişlerdir. Rivayette bulunduğu kimseler arasında Hz. Âişe, Meymüne, İbn Mes'ûd, Ebû Hüreyre, Ebû Eyyüb el-Ensârî, Zeyd b. Sâbit, Üsâme b. Zeyd, Zeyd b. Hâlid, Ebû Saîd el-Hudrî, İbn Ömer, İbn Abbas, Muâz b. Cebel, Ebû Zer, Ebû'd-Derdâ ve Ubâde b. Sâmit gibi büyük sahâbiler yer almaktadır. Ondandır Amr b. Dînâr, Zeyd b. Eslem, Ebû Seleme b. Abdurrahman, Muhammed b. Ebû Harmele, Yezîd b. Abdullâh, Şureyk b. Ebû Nemir gibi birçok hadis âlimi rivayette bulunmuşlardır.

103 (721) yılında İskenderiye'de seksen dört yaşlarında vefat eden Atâ b. Yesâr'ın ölüm tarihinin 94, 97 veya 104 olduğuna dair farklı rivayetler vardır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Sa'd, *et-Tabakât*, V, 173-175; Buhârî, *et-Târîhu'l-kebir*, VI, 461; İbn Kuteybe, *el-Ma'ârif* (Ukkâşe), s. 138, 441, 459; *el-Cerh ve't-ta'dil*, VI, 338; Nevevî, *Tehzîb*, I/1, s. 335; Zehebî, *Tezkiretü'l-ıhuffâz*, I, 90; a.mlf., *A'lâmü'n-nübelâ*, IV, 448-449; İbnü'l-Cezerî, *Gâyetü'n-nihâye*, I, 513; İbn Hacer, *Tehzîbü't-Tehzîb*, VII, 217-218; Süyûtî, *Tabakât*, I, 41.

AHMET ÖZEL

ATABEG

Selçuklular'da ve daha sonraki Türk devletlerinde kullanılan bir unvan.

Türkçe *ata* ve *beg* (bey) kelimelerinden meydana gelmiştir. Selçuklular'dan önce, Karahanlılar ve Gazneliler gibi müslüman Türk devletlerinde böyle bir unvanın veya bununla ilgili olarak atabeglik şeklinde bir müessesenin varlığı hakkında bilgi yoktur. Oğuz geleneklerine bağlı büyük bir Türk boyu olan Selçuklular'ın atabeglik müessesesini İslâmiyet'ten önce kurulan Türk devletlerinden aldıkları, eski bir gelenek veya müesseseyi biraz değiştirmek suretiyle devam ettirdikleri düşünülebilir. Bu hususta da kayıt bulunmamaktadır. Bazı müsteşrikler, Orhun kitâbelerinde kitâbelerin yazıcısı olarak kaydedilen "Kültigin atası" lakabının "atabeg" mânasına geldiğini söylerlerse de bu husus da şimdilik kesinlik kazanmış değildir. Buna rağmen çeşitli Kafkas kavimleri arasındaki Türkler'in aile hayatlarında karşımıza çıkan *atalık*, Selçuklular'daki ata-

beglik ile az da olsa yakınlık göstermektedir. Kafkaslar'daki bazı Türk aileler küçük yaştaki çocuklarını terbiye ve eğitim için başka ailelerin yanına vermişler ve çocuğun eğitimi ile uğraşan bu ailenin reisine atalık demişlerdir. Kırım hanları şehzadelerine de bu usulün uygulanmış olması, Selçuklular'daki atabeglik müessesesinin atalık ile ilgili olabileceği düşüncesini kuvvetlendirmektedir.

Selçuklular'da atabeg unvanı ilk defa vezir Nizâmülmülk'e verilmiştir. Sultan Alparslan Malazgirt Zaferi'nden sonra oğlu Melikşah'ın devlet işlerinde tecrübe kazanması hususunda Nizâmülmülk'ü görevlendirmiş, ona "Ata Hoca" veya "Atabeg" unvanını vermiştir. Ancak Nizâmülmülk'ten itibaren bu unvanla birlikte verilen vazife daha sonra yüksek bir devlet memurluğuna dönüşmüştür. Nitekim Selçuklu sultanları bilhassa uç eyaletlerini aile fertleri arasında taksim ederken henüz yaşları küçük olan şehzadelere vasî ve mürebbî sıfatıyla genellikle kumandanlar arasında bir atabeg tayin etmişlerdir. Atabeg olan şahıs, yanında bulunan melikin terbiye ve öğretimi ile ilgilenir, eyaleti onun adına yönetirdi.

Sultanların yanı sıra önemli merkezlerde bulunan melikler de kendi çocuklarına atabeg tayin ederlerdi. Meselâ Melikşah'ın kardeşi Suriye Meliki Tâcüddevle Tutuş, oğulları Rıdvan ile Dukak'a birer atabeg tayin etmişti. Melikşah'ın ölümünden sonra saltanat mücadelesine katılan Tâcüddevle Tutuş, yeğeni Berkyaruk'a mağlûp olup hayatını kaybedince oğullarından Rıdvan Halep'te, Dukak ise Dimaşk'ta birer meliklik kurdular. Dukak'ın ölümünden kısa bir süre sonra atabegi Zahirüddin Tuğtegin, Dimaşk-Şam Atabegleri, Böriler veya Tuğteginliler denilen atabegliğin temelini attı (497/1104). Oğlu Börî ve halefleri Haçlılar'la uzun mücadelelere girdiler. Tuğteginliler'in hâkimiyetine Nureddin Mahmud b. Zengî 1155 yılında son verdi.

Sultan Melikşah'tan sonra saltanatı ele geçiren oğlu Berkyaruk da kardeşi Muhammed Tapar'a Gence ve civarını verdiği zaman kumandanlarından Kutluğ Tegin'i ona atabeg tayin etmişti. Ayrıca Sultan Berkyaruk henüz beş yaşında bulunan oğlu Melikşah'ı vâli tayin ettiğinde Emîr Ayaz'ı onun atabegliğine getirdi. Büyük Selçuklular ve Suriye Selçuklularının yanı sıra atabeglik müessesesi Kirman, Irak ve Anadolu Selçuklularında da görülmektedir. Kirman Sel-

çuklularında Sultan Tuğrul Şah devrinde Alâeddin Bozkuş, Behram Şah ve Arslanşah devirlerinde Kutbüddin Muhammed ile Reyhan meşhur atabegler arasında sayılır.

İlk Irak Selçuklu sultanı olan Mahmud, oğullarından Alparslan'ın atabegliğine İmâdüddin Zengî b. Aksungur'u, Ferruh Şah'ın atabegliğine ise Hille Emîri Dübeyb b. Sadaka'yı tayin etmişti. Bunlardan İmâdüddin Zengî'ye ayrıca Musul'un *iktâ** edilmesiyle, tarihe Zengîler veya Musul Atabegleri adıyla geçen yeni ve çok güçlü bir atabegliğin temeli atıldı (1127). Sultan Mahmud'a sadakattan ayrılmayan Atabeg Zengî, sultanın 1131 yılında ölümü üzerine çıkan saltanat mücadelelerinde Mesud b. Muhammed Tapar'ı destekledi. Hatta onun kardeşi Selçuk Şah ve atabegi Karaca Saki ile mücadeleyle girdi. Daha sonra da Irak Selçuklu tahtını Melik Alparslan'a kazandırmak için zaman zaman mücadeleye katılan Atabeg Zengî, ömrünün sonuna kadar (1146) Büyük Selçuklu Sultanı Sencer'e bağlılıktan ayrılmadı.

Atabeg Zengî'nin ölümünden sonra Musul Atabegliği oğulları arasında taksim edildi. Büyük oğlu Seyfeddin Gazi, Musul merkez olmak üzere Kuzey Irak'a, Nureddin Mahmud ise Halep merkez olmak üzere Kuzey Suriye'ye hâkim oldular.

Tâbi oldukları Büyük Selçuklu Devleti'nin yıkılışı (1157), Irak Selçuklu Devleti'nin iç karışıklıklara düşmesi ve Nureddin Mahmud'un bağımsızlığını ilân etmesiyle sonuçlandı. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'dan Mısır'a kadar çok geniş topraklara sahip olan bu atabeglik, Nureddin Mahmud zamanında en haşmetli devrini yaşadı. Nureddin Mahmud'un ölümü (1174), bu atabegliğin zamanla Eyyübî hâkimiyetine girmesine sebep oldu. Halep ve Dimaşk kolunun 1181'de tamamen Eyyübî tâbiyetine girmesine karşılık Musul şubesi zaman zaman bağımsız bir şekilde 1222 yılına kadar varlığını sürdürdü. Bu atabegliğin en dik-kate değer mücadelesi Haçlılar'a karşı oldu.

Yine Irak Selçuklu Sultanı Mesud'un Arrân valiliğine tayin ettiği Şemseddin İldeniz, onun ölümünden (1157) sonra çıkan taht kavgalarında desteklediği Arslanşah'ı tahta çıkarmaya muvaffak olmuştu. Arslanşah da minnettar olduğu İldeniz'e "atabeg-i a'zam" unvanını verdi. Bu suretle Azerbaycan'ın büyük bir kısmı ile Arrân ve Cibâl bölgelerini içine

alan büyük bir sahada İldenizliler veya Azerbaycan Atabegleri denilen bir başka atabeglik ortaya çıktı. İldeniz'in ölümünden sonra yerine geçen Cihan Pehlivan kendisini atabeg ilan etti ve Irak Selçuklu Devleti'nin bütün idari ve siyasi işlerini eline aldı. Pehlivan'dan sonra yerine kardeşi Kızılarslan atabeg oldu (1186). Son Irak Selçuklu sultanı olan III. Tuğrul onun atabegliğini tanımak zorunda kaldı. Kızılarslan'dan sonra sırasıyla Kutluğ İnanc (1191), Ebû Bekir (1195) ve Özbek (1210) Azerbaycan atabegi oldular.

Selçuklular'ın Fars hâkimi Melikşah'ın atabegi olan Muzafferüddin Sungur, Salgurlular denilen ve 1148-1286 yılları arasında İran'ın Fars bölgesinde hüküm süren atabegliği kurdu. Oğuzların Salgur veya Salur boyuna mensup olan Salgurlular ilk önce Selçuklular'a, daha sonra da Hârizmşahlar ve Moğollar'a tâbi oldular. Fars Atabegleri doğrudan doğruya Moğol hâkimiyeti altına girdikleri 1286 yılına kadar 138 yıl hâkimiyetlerini sürdürdüler.

Diğer bir atabeglik de Musul Atabegi İmâdüddin Zengi'nin Türkmen asıllı kumandanlarından, Urfa valisi ve daha sonra Musul nâibi olan Zeynüddin Ali Küçük b. Begtegin tarafından Erbil'de kuruldu. Ali Küçük ölünce oğlu Yûsuf'un atabegi olan Mücâhidüddin Kaymaz, Yûsuf'u kardeşi Muzafferüddin Kökböri'ye karşı koruyarak onun Erbil hâkimi olmasını sağladı (1163). Kökböri Bağdat'taki halifeye yaptığı şikâyetten sonuç alamayınca, Musul atabegi olan II. Seyfeddin Gazi'nin hizmetine girdi. Daha sonra da Selâhaddin-i Eyyûbiye tâbi olan Kökböri, kardeşi Yûsuf'un Ekim 1190'da ölümü üzerine Erbil Beyliği'nin başına geçti ve 1232 yılında ölümüne kadar bu Türk beyliği Erbil ve çevresinde hüküm sürdü.

Atabeglik müessesesini devam ettiren bir diğer Türk devleti de Anadolu Selçukluları'dır. Sultan I. Kılıcarşan ölünce (1107) dul kalan karısı Ayşe Hatun, Artukoğulları'ndan Belek'e müracaat ederek oğlu Malatya Sultanı Tuğrularşan'ın atabegliğini üstlenmesini istedi. Ayşe Hatun'un bu isteğini kabul eden Belek onunla evlenerek Malatya'ya da hâkim oldu (1113). I. Alâeddin Keykubad, Erzincan ve yöresine vali tayin ettiği Mübâriüddin Ertokuş'u oğlu II. Gıyaseddin Keyhusrev'e, Mübâriüddin Armağanşah'ı da diğer oğlu II. İzzeddin Keykâvus'a atabeg tayin etti. Anadolu Selçuklu Devle-

ti'nin Köseadağ mağlûbiyetinden (1243) sonra, Moğollar'ın Anadolu'daki hâkimiyetleri sırasında da atabeglik müessesesinin devam ettiği görülmektedir. Ancak atabeg-i a'zam unvanı ile vazife gören bu yetkili devlet memurunun, Büyük Selçuklu ve halefleriyle Anadolu Selçuklularında olduğu gibi, ordu sahibi olmayıp bir nevi danışman ve denetleyici görevi yürüttüğü bilinmektedir.

Atabeglik müessesesi diğer Türk devletlerinde de vardır. Meselâ Sultan Alâeddin Muhammed Hârizmşah, Toğanşah'ın oğlu Sencerşah'a Mengli Beg'i, Tekiş'in oğullarından Yûnus Han'a Mayacık'ı, oğlu Rükneddin Gursançtı'ya da Yıgan Taysı'yı atabeg tayin etmişti. Hârizmşahlar devrine ait metinlerde rastlanan "ulug lala beg" tabirinin atabeg karşılığı olduğunu belirten tarihçiler de vardır. Nitekim "lala" tabiri Anadolu Selçuklularının son devirlerinde ortaya çıkmıştır. Ancak lala denilen kişinin, Selçuklular'ın önceki devirlerinde olduğu gibi, askerî ve mülkî yetkilerinin olmadığı, sadece lalası olduğu melikin eğitimiyle ilgilendiği anlaşılmaktadır. Gerçi Büyük Selçuklu sultanlarından Muhammed b. Melikşah'ın Lala Karategin adında bir hamisi varsa da bu şahsın askerî ve mülkî herhangi bir yetkisinin olup olmadığı bilinmemektedir.

Anadolu Selçuklu sultanları kendilerine tecrübeli bir kumandanı atabeg tayin ederlerdi. Hükümdar atabegi olarak adlandırılabilen bu beyler büyük divana katılır ve devlet işlerinde önemli rol oynarlardı.

Eyyübîler'de de atabeglik müessesesi çok az değişikliklerle devam etti. Selâhaddin-i Eyyûbi'nin oğlu el-Melikü'l-Fâzıl Ali, el-Melikü'l-Mansûr Muhammed b. Azîz'in atabegi idi. Atabeglik Yemen Eyyübîleri tarafından da askerî bir vazife ve unvan olarak kullanılmıştır. Melik Muizzüddin Aybeg, Şeceretü'd-Dür zamanında "atabegü'l-asâkir" olarak tayin edilmişti. Sonraları Eyyübîler'de başkumandan olarak görülen atabegü'l-asâkir, Memlûkler zamanında da aynı şekilde saltanat nâibliğinden sonra devletin en yüksek ve nüfuzlu makamı olarak varlığını sürdürmüştür. XIII. yüzyılın ikinci yarısında bu vazifede bulunanlara atabeg veya "atabegü'l-cüyüş" denirdi. Meselâ Emîr Moncuk bu görevi saltanat nâibliği ile birlikte yürütüyordu.

Selçuklu Devleti'nin tesiriyle İran Moğolları da atabeglik müessesesini kurmuşlardı. Olcaytu, Emîr Sevinç'i oğlu Ebû

Saîd'e atabeg tayin etmiş ve onu dokuz yaşlarında Emîr Sevinç'le beraber Horasan'a göndererek buranın idaresini vermişti. İlhanlı idarî teşkilâtının etkisi altında kalan Celâyirîliler de emîrü'l-üme-râlara atabeg unvanı vermişlerdi.

Akkoyunlular ve daha sonra Safevîler tarafından da bu müessese devam ettirilmiştir. Küçük yaştaki şehzadelerini ülkenin sınır vilâyetlerinin idaresine tayin eden I. Şah İsmâil, o bölgenin tecrübeli ve büyük kumandanlarını nâib ve mürebbi sıfatıyla ve lala unvanıyla onların yanında görevlendiriyordu. Sultan Rûmlü Şah Tahmasb'ın, Durmuş Han Şumlu Şah Mirza'nın lalası idiler. Bu müessese mahiyeti bakımından zamanla değişikliğe uğramakla beraber İran'da hüküm süren Türk sülâlelerinde XIX. yüzyıla kadar varlığını devam ettirmiştir. İran'daki son Türk sülâlesi olan Kaçarlar'ın sarayında şehzade mürebbilerinin en büyüğüne lalabaşı denilmekteydi. Aynı şekilde Osmanlılar'da da sancağa çıkarılan şehzadelerin yanına, devlet tecrübesi olan bir kişi lala unvanıyla verilmiştir.

İznik Rum İmparatorluğu'nda "beg" unvanlı bir Türk lalanın bulunması, Gürcü Kraliçesi Thamara'nın protokol itibarıyla vezirden sonra gelen atabeglik müessesesini ihdas etmesi, bu Türk geleneğinin Ortaçağ hıristiyan devletleri tarafından da benimsendiğini göstermektedir.

Selçuklular zamanında önceleri bir unvan olarak ortaya çıkan ve zamanla önemli bir devlet memuriyeti şekline dönüşen atabeglik, sonraları atabeglerin yanlarında bulunan şehzadelerin anneleriyle evlenmeleri sebebiyle daha önemli bir mevki durumuna gelmiştir. Atabegler doğrudan Selçuklu sultanına bağlı olup buldukları bölgelerde onların nâibi sıfatıyla âdeta yarı bağımsız bir hükümdar gibi hareket ediyorlardı. Ölen bir atabegin yerine bazan oğlu tayin edilirdi ki bu Ortaçağ'da memuriyetlerin babadan oğula intikal etmesi esasına bağlıdır. Sultanlar şehzadelerin herhangi bir tahrike kapılarak isyan etmelerini önlemek gayesiyle atabegleri hem tecrübeli hem de en güvenilir emirler arasından seçerlerdi. Hükümdarların ölümünde meydana gelen taht kavgaları sırasında bazı atabeglerin görünürde nâibi olduğu şehzadeyi tahta çıkarmak, gerçekte ise bütün ülke yönetimini ele geçirmek için iç savaşlara sebep oldukları görülmektedir.

Merkezî otoritenin güçlü olduğu dönemlerde atabegler bağımsızlık yolunda açıkça faaliyette bulunamamışlar, ancak

devlet otoritesinin zayıflamasıyla atabeglerin birçoğu vasîsi veya nâibi bulundukları şehzadelerin yerine kendi adlarına hâkimiyetlerini icra etmeye başlamışlardır. Böylece atabeglerle anılan bir takım hânedanlar kurulmuştur.

Atabeglik Eyyübîler'de ve Memlûkler'in ilk devirlerinde Selçuklular zamanındaki mahiyetini korumaktaydı. Bunu takip eden devirlerde ordu kumandanlığı şekline dönüştü. Hatta Memlûkler'in Halep ve Şam nâibliklerinde bunlara atabeg veya atabegül-cüyüşün yanı sıra beylerbeyi dahi denilmeye başlandı. XV. yüzyıla kadar önemini koruyan atabeglik müessesesi, bu yüzyılda eski önemini kaybederek üçüncü derecede bir makam haline geldi. Bunu takip eden yüzyıllarda ise atabegler askerî kumandalık görevlerini de kaybederek saraylarda şehzadelerin mürebpleri ve öğretmenleri (lala) haline geldiler (ayrıca bk. LALA).

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'l-Esîr, *et-Târîhu'l-bâhir fi'd-devleti'l-Atâbekiyye* (nşr. Abdülkâdir Ahmed Tuleymât), Kahire 1963, s. 33 vd.; a.mlf., *el-Kâmil*, X, 643; XI, 101 vd.; Râvendî, *Râhatü's-sudûr*, I, 129; Cüveynî, *Târîh-i Cihângüşây*, II, 22, 23, 29; Ebü'l-Ferec, *Târîh*, I, 243; II, 351 vd.; İbnü'l-Kalânîsî, *Ze'ülü Târîhi Dimaşk* (nşr. H. F. Amedroz), Beyrut 1908, s. 213 vd.; *Azîmî Tarihi* (Selçuklular Dönemiyle İlgili Bölümler: h. 430-538) (haz. Ali Sevim), Ankara 1988, s. 25 vd.; Halil Edhem [Eldem], *Düvel-i İslâmiyye*, İstanbul 1927, tür. yer.; Uzunçarşılı, *Medhal*, s. 47 vd.; İbrâhim Kafesoğlu, *Harezşahlr Devleti Tarihi*, Ankara 1984, s. 24, 48, 73, 108, 111, 127, 137, 138; Erdoğan Merçil, *Fars Atabegleri, Salgurlular*, Ankara 1975; Coşkun Alptekin, *The Reign of Zangi, Erzurum 1978*; a.mlf., *Dimaşk Atabegliği*, İstanbul 1985; David Ayalon, "Studies on the Structure of the Mamlûk Army-III", *BSOAS*, XVI (1954), s. 58-59; Fuad Köprülü, "Ata", *İA*, I, 711-718; Cl. Cahen, "Atabak", *EI*² (İng.), I, 731-732.

COŞKUN ALPTEKİN

ATABEGÜ'L-ASÂKİR

(bk. ATABEG).

ATABEK

(bk. ATABEG).

ATAERGİN, Zeki Ârif

(1896-1964)

Bestekâr, hânende ve hukukçu.

İstanbul'da doğdu. Asıl adı Sâlih Zeki ise de bestekâr Kanûnî Hacı Ârif Bey'in oğlu olduğundan Zeki Ârif ismiyle tanınmıştır. Annesi Hatice Huriye Hanım-

dır. İlk öğrenimini Beşiktaş'ta Akaretler'deki Âfitâb-ı Maârif Mektebi'nde, orta öğrenimini Vefa Sultânîsi'nde tamamladıktan sonra Mekteb-i Hukuk'a girdi. Burayı başarı ile bitirerek avukatlık, hâkimlik ve savcılık gibi görevlerde bulundu. 1952'de Fatih noteri tayin edildi. 3 Ocak 1964 Cuma günü vefat etti ve Karacaahmet'teki aile mezarlığına defnedildi.

Devrinin tanınmış hukukçularından olan Zeki Ârif Bey asıl şöhretini mûsiki sahasında kazanmıştır. İlk mûsiki derslerini babasından aldı. Daha sonra babasının delâletiyle, devrin "tavır sahibi" mûsikişinası Hacı Kirâmî Efendi'den fasıllar ve Lâmekânî Mustafa Efendi'den ilâhiler meşketmeye başladı. Okuyuşundaki hususi tavrın gelişmesinde Hacı Kirâmî Efendi'nin büyük tesir ve gayreti olduğunu bizzat kendisi söylemiştir. Ayrıca babası ile katıldığı çeşitli mûsiki toplantılarında Tanbûrî Cemil, Kemeñceci Vasilaki, Üdi Nevres, Kaşyarak Hüsameddin, Hâfız Şehîl Osman gibi zamanın ünlü sazende ve hânendelerini yakından tanıma imkânı buldu. Babasının vefatından sonra bestekâr Abdülkadir Bey (Töre) ile tanıştı. Kendi ifadesine göre bu tanışma hayatında bir dönüm noktası olmuş, Abdülkadir Bey'in yakın dostluk ve engin bilgisinden tam mânasıyla istifade ederek mûsikide bir otorite haline gelmiştir. Bu arada Dârülmûsikî, ardından da Dârü'ttâlîm-i Mûsikî icra heyetlerinde yer aldı. Daha sonraları bestekâr Sadî İşılay ile tanışan Zeki Ârif Bey, beraber devam ettikleri Haydarpaşa'daki Şehzade Ziyâeddin Efendi'nin köşkünde tertiplenen mûsiki toplantılarında Üsküdarlı Hoca Ziya'yı (Bestenigâr Ziya Bey) tanıdı ve bu toplantılardaki fasılların idarecisi olan Ziya Bey'den bilhassa gazel icrası ve makam seyirleri konularında faydalandı. İstifade ettiği mûsikişinaslar arasında Leon Hancıyan ve Mualim (Mızıkalı) İsmâil Hakkı Bey de ayrıca

zikredilmelidir. Böylece devrin hemen önde gelen bütün mûsiki üstatlarından çeşitli şekillerde faydalanarak başarılı ve kendine has okuyuşa sahip bir hânende ve usta bir kanun icracısı olduğu kadar yaptığı bestelerle de zamanın önemli bestekârları arasında yer aldı. Abdülkadir Töre, Hoca Ziya, Zekâizâde Ahmed Irsoy, Rauf Yektâ, Hikmet Hamdi Bey gibi mûsikişinaslardan da büyük teşvik gördü. Peşrev, saz semâisi, beste, ağır semâi, yürük semâi, şarkı, tevşîh, durak ve ilâhi formlarında 200'ün üzerinde eser besteledi. Ayrıca resimle de amatör olarak uğraşmıştır. *Mâna Âlemi* adını verdiği bir rüya tabirleri kitabı hazırladığından bahsedilmekte ise de eserin bugün nerede olduğu bilinmemektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnülemin, *Hoş Sadâ*, s. 300-310; Mustafa Rona, *Ellî Yıllık Türk Musikisi*, İstanbul 1970, s. 433-440; Rahmi Kalaycıoğlu, *Zeki Arif Ataergin Külliyyatı Sayı 1 (Türk Musikisi Bestekârları Külliyyatı Sayı 6)*, İstanbul 1960; R. [Rıdvan] Lâle, "Üstad ve Maruf Bestekâr Zeki Arif Bey", *TMD*, III/35 (1950), s. 9, 16-17; "Bestekâr Zeki Ârif Ataergin Vefat Etti", *MM*, sy. 191 (1964), s. 316; Orhan Nasuhioğlu, "Ölümünün 10. Yıldönümünde Bestekâr Zeki Ârif Ataergin", *MM*, sy. 296 (1974), s. 5-8; Alâeddin Yavaşca, "Zeki Arif Ataergin", *Kök Dergisi*, sy. 7, İstanbul 1981, s. 9; a.e., sy. 8, s. 6, 31; a.e., sy. 9, s. 6, 30; Öztuna, *TMA*, I, 78-79.

NURİ ÖZCAN

ATAİ, Nev'izâde

(ö. 1045/1635)

Daha çok
eş-Şekâ'îku'n-Nu 'mâniyye'ye
yazdığı zeyille tanınan
Osmanlı âlim ve şairi.

İstanbul'da doğdu (Şevval 991/Ekim 1583). Sultan III. Mehmed devri kazas-kerlerinden tanınmış şair ve âlim Nev'î Yahyâ Efendi'nin oğludur. Önce babasından, daha sonra Kafzâde Feyzullah Efendi'den ders okudu. 1601 yılında Ahîzâde Abdülhalim Efendi'den mülâzım olarak tahsilini tamamladı. İstanbul kadısı Zekeriyâ Yahyâ Efendi'nin yardımcıyla 1605'te kırk akçelik Canbazıye Medresesi müderrisliğine tayin edildi. 1608'de müderrisliği bırakarak kadılığa başvurdu ve Lofça kadılığına gönderildi. Bir süre sonra kadılıktan alındı. 1610'da Baebeski kadısı, ardından Varna, Rusçuk ve 1618'de Silistre kadısı oldu. 1620 yılında Tekirdağ, arkasından da Hezargrad kadılıklarına tayin edildi. Buradan azle-

Zeki Ârif
Ataergin
(Alâeddin
Yavaşca
koleksiyonu)